

Literaire bijlage bij Mijn weekblad

Louisa May Alcott (1832 – 1888) was een Amerikaanse romanschrijfster. Ze is vooral bekend van de roman *Little Women*, in het Nederlands *Onder moeders vleugels*. Het boek is gebaseerd op haar eigen jeugdervaringen met haar drie zussen. Ik geef een fragment.

1869

Louisa May Alcott *Little Women*

"Moeder heeft graag, dat wij zoveel mogelijk buiten zijn; daarom nemen we onze taak hier mee naar toe; 't is hier heerlijk. Voor de grap stoppen we ons werk in deze zakken, zetten oude hoeden op, gebruiken lange stokken om den heuvel te beklimmen en spelen pelgrims, zoals we jaren geleden plachten te doen. Wij noemen dezen heuvel "de Berg der Verrukking", omdat wij van hier het heerlijke land kunnen zien, waar wij eenmaal hopen te gaan wonen."

Jo wees het hem, en Laurie kwam overeind om te kijken. Door een opening in het hout, zag men, over de brede, blauwe rivier, de weilanden aan de overkant, verder over de buitenwijken van de stad, naar de groene heuvels, die de horizon begrensd. De zon stond al laag, en de lucht baadde zich in de prachtige gloed van een herfstzonsondergang. Gouden en purperen wolken zweefden boven de heuvels, en hoog in de roodgekleurde lucht verhieven zich nevelige toppen, als de zilveren kerktorens van de een of andere "Hemelse Stad."

"Heerlijk!" zei Laurie zacht, want hij had een open oog voor al wat mooi was.

"Het is dikwijls zo mooi, en we kijken er zo graag naar, want het is nooit hetzelfde, maar altijd prachtig," zei Amy, wensend dat ze het kon tekenen.

"Jo spreekt van het land, waar we eenmaal hopen te wonen; het wezenlijke land, meent ze, met varkens en kuikens en hooibergen; dat zou wel heerlijk zijn, maar ik wou, dat dat land daar in de wolken werkelijk bestond, en dat we daar eens heen konden gaan," zei Bets peinzend.

"Jij zult wel in de Hemelse Stad komen, Bets, wees daar maar niet bang voor," zei Jo. "Ik ben degene, die zal moeten strijden en werken, en klauteren en wachten, en misschien nog niet eens zal worden toegelaten."

"Dan zul je mij tot gezelschap hebben, als je dat kan troosten. Ik zal heel wat moeten afreizen, voor ik jullie Hemelse Stad bereik. Als ik er heel laat aankom, zul jij dan een goed woordje voor me doen, Bets?"

Een zeker iets in Laurie's gezicht verontrustte zijn vriendinnetje, maar zij zei opgewekt, met haar vriendelijke ogen op de drijvende wolken gevestigd: "Als iemand echt verlangt er te komen, en er zijn hele leven zijn best voor doet, geloof ik, dat hij zeker zal mogen binnentreden, want ik denk niet, dat er grensdel of wachters voor die poort zijn. Ik stel het me altijd voor, als op dat plaatje, waar de vriendelijke gedaanten de handen uitstrekken om de arme Christiaan te verwelkomen, als hij de rivier doorwaad heeft."

"Wat zou het leuk zijn, als al de luchtkastelen, die we bouwen, eens werkelijkheid werden, en wij er in konden wonen?" zuchtte Jo na enige ogenblikken stilzwijgen.

"Ik heb er al zooveel gebouwd, dat het me moeilijk zou vallen te zeggen, welke ik per slot van rekening zou verkiezen," zei Laurie, terwijl hij zich zo lang als hij was op het mos liet vallen en dennenappels gooide naar het eekhorentje dat hem verraden had.

"Je zou natuurlijk je lievelingskasteel moeten kiezen; wat is dat?" vroeg Meta.

"Als ik het mijne vertel, zullen jullie het dan ook doen?"

"Ja, als de anderen het ook beloven."

"Ja, dat is goed. Nu, Laurie!"

"Zodra ik genoeg van de wereld gezien had, zou ik in Duitsland willen gaan wonen, en zoveel van muziek genieten als ik maar kon. Ik zou zelf een groot genie willen zijn, zodat alle mensen toestroomden om me te horen; ik zou nooit iets van geldzaken of handel willen horen, maar alleen genieten en leven voor de dingen waar ik van houd. Dat is mijn liefste luchtkasteel. En wat is het jouwe, Meta?"

Meta scheen het wat moeilijk te vinden het hare te vertellen; zij streek met een varentakje langs haar gezicht, alsof ze denkbeeldige muggen wilde verdrijven, terwijl zij langzaam begon: "Ik zou graag een mooi huis hebben, vol met allerlei prachtige dingen; lekker eten, mooie kleren, smaakvolle meubels, aardige mensen en hopen geld. Ik zou er de eigenares van moeten zijn, en het helemaal kunnen inrichten, zoals ik wou, met veel dienstboden, zodat ik niet hoefde te werken. Wat zou ik er van genieten! Want ik zou niet luieren, maar veel goed doen en maken dat iedereen mij liefhad."